

Ahmet Ziya Hoca'nın Okumaya Değer Bulup Okumanızı Tavsiye Ettiği Önemli Bir Yazı 📖

Kara Çarşaf Giyerek Köşkten Kaçan Cumhurbaşkanı Kim? Az Bilinenleri Okuyunca Şaşıracaksınız.

Bu önemli Yazıyı arz ediyorum:

“Osman Yüksel’i, 1950 yılında, Serdengeçti dergisindeki “Yıkıldılar” başlıklı yazısıyla tanıdım. 27 yıllık CHP iktidarının devrilmesini, yıkılıp gitmesini müthiş bir sevinçle, aynı zamanda anlatılmaz bir öfkeyle açıklıyordu. “Yıkıldılar” yazısını okuya okuya ezberledim. Sonra onun yazılarının tiryakisi oldum.

1950-1956 yılları arasında Serdengeçti dergisi 11 sayı çıkabildi. O dergileri de su içer gibi gözden geçirdim. Yüksek tahsil için Ankara’ya yol hazırlığı yaparken babam beni karışısına oturttu:

Fakülteye kaydını yaptırdıktan sonra gidip Serdengeçti’yi göreceksin. Selâmlarımı söyleyeceksin. Seni, Türk Ocağına götürmesini isteyeceksin. Yeni arkadaşlarını, oradaki yaşlıların arasından seçmeni, Osman Yüksel’in çevresinden ayrılmamanı istiyorum. Anladın mı beni, dedi.

Babam çok otoriter bir adamdı. Emirlerinden kıl kadar ayrılmamı istemezdi. Söylediklerini yerine getirdim. Üniversite öğrencisiydim ama yeteri kadar okumamıştım. Ankara’da dinlediklerim, okuduklarım, zaman zaman beni çok şaşırtıyordu. Meselâ Osman Yüksel, coşkun duygularla bir Türk milliyetçisi idi. Vatansever adamdı. Tarihimize ve bütün mukaddesatımıza çok bağlı kalemdi. Ama Atatürkçü değildi. Serdengeçti’de zaman zaman Atatürk’ü ve Atatürkçüleri iğneleyen, onları hafife alan yazıları çıkıyordu. Bunu anlayamıyordum. Çünkü bana göre onun da Atatürkçü olması gerekiyordu. Bir gün merakımı gidermek için sordum:

-Osman Ağabey, neden Atatürkçü değilsiniz?

-Değilim!

-Ama niçin? Bunu sizden öğrenmek istiyorum!

-Öğrenemezsin! Çünkü ilkokulda, ortaokulda, lisede sana ve arkadaşlarına hep iki kere ikinin 22 ettiğini öğretiler. Şimdi ben sana “İki kere iki 4 eder.” deyince öğrendiklerin üzerine yıkılacak. Belki de bana inanmayacaksın. O bakımdan konuyu karıştıрма. Sen Atatürkçü müsün?

-Elbette!

-Peki, sen Atatürk’ün Nutuk isimli eserini okudun mu? Kâzım Karabekir Paşa’yı, Rauf Orbay’ı, Fahrettin Altay Paşa’yı, Hüsrev Gerede’yi, Fali Rıfkı Atay’ı okudun mu?

-Okumadım.

-Oldu mu şimdi? Okumadan Atatürkçülük olur mu Bülent? Senin Atatürkçülüğün fasa fiso Atatürkçülüğüdür, önce, bu kişileri okumadan, araştırmadan Atatürk’ü anlayan, Atatürkçü olman mümkün değildir. Sonra sen, bir zamanlar okullarımızda okutulan Vatandaş İçin Medenî Bilgiler kitabını gördün mü? 1931 tarihli Tarih Kitabı’mızın ikinci cildini inceledin mi?

-Görmedim, incelemedim Osman Ağabey! Bunları ilk defa sizden duyuyorum. Ama size söz veriyorum. Bu kitapları ilk imkânda bulup okuyacağım.

-Bu kitaplar okunmadan, görülmeden senin soruna cevap verilemez. Önce git, bul bu kitapları. Al, getir bana. Sonra oturup konuşalım seninle!

-Bu kitapları nereden bulabilirim?

-Sahaflara bakacaksın. 25 yıl önce basılan kitapları başka yerde bulamazsın.

-O gün Serdengeçti bürosundan ayrılır ayrılmaz istediği iki kitabı bulabilmek için Adliye binası karşısındaki sahafa gittim. Aradığım kitapları bulamadım. Tam üç ay gidip geldim. Sonra ilk defa Medenî Bilgiler kitabını, arkasından 1931 baskılı Tarih Kitabı'nın ikinci cildini bulabildim. O iki kitabı Serdengeçti'nin küçük masası üzerine koyduktan sonra dedim ki:

-İstediğiniz kitapları bulup getirdim Osman Ağabey! Konuyu artık konuşabiliriz. Kendisi de raflardan birkaç başka kitap çıkardı. Aradan 60 yıl geçmesine rağmen söylediklerini hiç unutmadım.

-Önce söz ver bana. Burada benden dinlediklerini şurada burada katiyen söylemeyeceksin. En az 50 yıl ağzına kilit vuracaksın. Çünkü Atatürk, Türkiye'de 20.000 volt gücünde bir cereyandır. Türkiye'de kimse Atatürk'ü yeteri kadar okumuş değil. Ama herkes Atatürkçü. Herkes ağzını Atatürk diye açıyor. Bir kısım insanlar dalkavukluktan, bir kısım insanlar da korkularından böyle davranıyorlar. Benden sana ağabey nasihati: Eğer bulunduğun bir toplantıda, birisi şehadet parmağını sana uzatarak dese ki: "Atatürk diyor ki: İki kere iki 179 eder!" Sakın, sakın, sakın itiraz etme. Eğer cevap vermek mecburiyetinde kalırsan de ki:

Ben bugüne kadar, iki kere ikinin dört ettiğini sanıyordum. Madem ki Atatürk iki kere iki 179 eder diyor. Ben de bundan sonra böyle bilir, öyle söylerim!

Böyle söyle ve münakaşaya girme. Yoksa adam gider seni "Atatürk düşmanı!" diye gammazlar. Bu suçlama da senin felaketin olur. Bitirirler seni!

Şimdi dikkat et: Tenkitsiz siyaset, tenkitsiz ilim, tenkitsiz fikir, tenkitsiz kişi... olmaz. Tenkit, medenî düşüncenin temel taşıdır. Ama bunun tek istisnası Türkiye ve Atatürk'tür. Türkiye'de, Atatürk'ü tenkit etmenin boğaları bile böğürtecek ismi Atatürk düşmanlığıdır. Çok dikkatli ol. Kendine sakın kıyma. Atatürk'ü tenkide kalkışma. O işi bizim gibi kişilere bırak!

— Anladım Osman Ağabey!

-Önce şunu özellikle belirtmek istiyorum. Millî Mücadele'mizin lideri Atatürk'tür, Kahramanlığından, vatanseverliğinden, deha derecesindeki zekâsından hiç şüphem yok. Rauf Orbay'ı okudum. Diyor ki: "O olmasaydı biz bu işi başaramazdık. Ama biz olmasaydık o, bu mücadeleyi yine zafere ulaştırırdı." Benim bu değerlendirmeye hiçbir itirazım yok. Ama benim Atatürk'ün cumhuriyet anlayışıyla, dil, din, tarih... anlayışıyla bir beraberliğim de yok. Atatürk'ün kurduğu rejime cumhuriyet diyenler var. Bunlar galiba cumhuriyetin ne demek olduğunu bilmeyenlerdir. Atatürk'ün kurduğu rejime, mutlakîyet, haydi bilemedin meşrutîyet diyebiliriz. Ama cumhuriyet diyemeyiz. Çünkü bana göre muhalefetsiz cumhuriyet olmaz. Atatürk'ün de muhalefete katiyen tahammülü yoktu. Olur mu hiç, muhalefetsiz cumhuriyet olur mu?

Bak şimdi, Cumhuriyet'imiz ne zaman ilân edildi? 29 Ekim 1923'te. Pekâlâ! O Meclisteki milletvekillerini kim seçmişti? Halk mı? Hayır! Halk Partisinin büyük öncülerinden biri olan Falih Rıfkı Atay diyor ki: "Adayları tespit eden heyet üç kişi idi: Cumhurbaşkanı Atatürk, Başbakan İnönü ve Parti Umumi Kâtibi Recep Peker!" Başka? Başka kimse yok. Cumhuriyet rejiminde, halkımız, halk tarafından, halk için seçilen milletvekilleriyle idare edilecektir değil mi? Halk diyor ki ben: A/B/C isimli kişileri milletvekili seçmek istiyorum. Yetkili o üç kişi itiraz ediyor: "Hayır!" diyor, "Sen V/Y/Z isimli kişileri seçeceksin." Halkın başka tercihi yok. Sandığa gidip oy kullanıyor. Oyunu nasıl veriyor biliyor musun? "Açık oy, gizli tasnif usulüyle!" Yani halkımız, oyunu herkesin gözü önünde açık açık kullanıyor, sıra oyların sayılmasına gelince oylar gizli gizli sayılıyor. Bu nasıl cumhuriyettir?

Atatürk, Meclis çatısı altında da Meclisin dışında da bir muhalefet grubunun faaliyetine katiyen izin vermedi. Birinci TBMM, Falih Rifkî Atay'ın gösterdiği gibi seçildi. Zamanla Mecliste iki ayrı grup teşekkül etti. Birinci gruba mensup milletvekilleri 160 kişi kadardı. Bunlar doğrudan doğruya CHP fikriyatla kişilerdi. Bir de ikinci grup milletvekilleri vardı. Sayıları 35-40 civarındaydı. Bunlar muhalif milletvekilleri idi. Muhalif milletvekillerinin başında Trabzon Milletvekili Ali Şükrü Bey bulunuyordu. Müthiş bir adamdı. Denizci kurmay subaylardandı. TBMM açıldıktan bir gün sonra, arkadaşı Mehmet Akif Ersoy'la birlikte İstanbul'dan gelerek Atatürk'e katılmışlardı. Atatürk onu Trabzon, Mehmet Akif'i de Burdur milletvekili olarak Meclise almıştı. Sonra ne oldu biliyor musun? Bu Ali Şükrü Bey muhalif milletvekillerinden biri oldu. Olsun, ne var?" diyeceksin. Atatürk'ün muhalefete tahammülü yoktu. O bakımdan Ali Şükrü Bey, Atatürk'ün Muhafız Alay Komutanı Topal Osman tarafından öldürüldü. Mecliste küçük kıyamet koptu. Bu defa, silahlı kuvvetlerimiz Topal Osman'ı yakalamak için harekete geçti. Topal Osman sandı ki Atatürk kendisine sahip çıkacaktır. Çıkmadı. Öfkeyle Köşk'ü basmak istedi. Başbakan Rauf Orbay devreye girdi. Topal Osman'a dedi ki: "Bak Osman Ağa, Köşk'te kadınlar var. Bırak kadınlar çıksınlar. Sonra sen git, Gazi'yle ne işin varsa hallet. Kadınların bulunduğu yeri basmak sana yakışır mı?"

Topal Osman bu oyuna geldi. Atatürk'ün eşi Latife Hanım'ın kız kardeşinin çarşafını Atatürk'e giyindirdiler. Onu diğer kadınlarla birlikte Köşk'ten kaçırdılar. Topal Osman Köşk'e girdiği zaman Atatürk'ü bulamadı. Öfkesinden onun elbiselerini ve eşyalarını kurşunladı. Silahlı kuvvetlerimiz, Topal Osman'ı yaralayarak teslim aldı. Sonra konuşmasını diyerek başına bir kurşun sıkarak onu öldürdüler. Eski TBMM önünde, Topal Osman'ı ayaklarından darağacına astılar da Meclis öyle sükûnet buldu. Şimdi sen, sözüm ona bir cumhuriyet rejiminde, Atatürk'e veya onun partisine muhalefette bulunmanın meydana getirdiği dehşetli neticeleri görüyor musun? Bu arada, bir büyük, bir anlatılmaz, bir dehşetli faciayı da sana hatırlatmak istiyorum. Benim Mehmet Akif Ersoy'u ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. O bir destan adamdır. Bir karakter abidesidir. Mehmet Akif İstanbul'dan Ankara'ya Ali Şükrü Bey'le birlikte gelmişti. Ali Şükrü Bey muhalif olduğu için öldürülmüştü. Mehmet Akif'i de Atatürk, muhalif milletvekillerinden biri olarak düşündü ve Meclisi feshedince onu yeniden milletvekili yapmadı. Bir milletin İstiklâl Marşı'nı yazan, Çanakkale Zaferi'ni destanlaşan Akif gibi bir adam sokağa atılır mı? Attılar. Sonra ona hiçbir devlet dairesinde vazife vermediler. Emekli maaşı da bağlamadılar. Peki, yedi nüfuslu Akif ne yapacaktı? Mendil açıp dilenecek miydi? Bir de tutup arkasına iki polis taktılar. Onu bir vatan haini gibi gördüler. "Sen git de biraz kumda oyna!" diyerek alaya aldılar. Mehmet Âkif de bin parçaya bölünerek Mısır'a gitmek mecburiyetinde kaldı. Edebiyatımızın, tarihimizin yüz karası hadiselerinden biridir bu. Unutma!

Şimdi gelelim Cumhuriyet'imizin muhalif partilerine:

İlk muhalefet partisini Cumhuriyet'in ilânından bir yıl sonra Kâzım Karabekir Paşa ve arkadaşları kurdu. Nasıl adam bu Kâzım Karabekir Paşa? Bana göre büyük vatansever. Büyük kahraman! Ve yine samimi kanaatime göre, Karabekir Paşa olmasaydı Mustafa Kemal de Atatürk olmazdı. Karabekir ve arkadaşları 1925 yılın-da Terakkiperver Cumhuriyet Fırkasını kurdular. Atatürk onu ve arkadaşlarını analarından doğduklarına pişman etti. Hiçbir ilgisi olmadığı hâlde İzmir Suikastı dolayısıyla Karabekir Paşa az kalsın idam ediliyordu. Kurduğu partiye devrin iktidarı en çok beş buçuk ay tahammül edebildi. Sonra Vekiller Heyeti kararıyla Karabekir'in partisi kapatıldı. Neden? Muhalefet partisi olduğu için!

1925-1930 yılları arasında çok yanlışlar oldu. Yakamız beceriksiz idarecilerin elinde kaldı. Kimse, yapılan yanlışların, görülen hırsızlıkların hesabını soramıyordu. Hadiseler yeni bir muhalefet partisinin kurulmasını zorluyordu. Atatürk de bunu gördü ve çok yakın arkadaşlarından Ali Fethi Bey'e Serbest Cumhuriyet Fırkası adıyla yeni bir parti kurdurdu. Ali Fethi Bey, Atatürk'ün özelliklerini bildiği için önce bu işe yanaşmadı. Ama Atatürk çok ısrar etti. Böylece 1930 yılının ortalarında Serbest Fırka kuruldu. Atatürk sanıyordu ki Serbest Cumhuriyet Fırkasına rağmen halk kendisine yani Cumhuriyet Halk Fırkasına oy verecektir. Düşündüğü gibi olmayınca, kuruluşundan 3,5 ay sonra Serbest Cumhuriyet Fırkası da kapatıldı. Düşün, şimdi tam 16 yıl yeniden tek parti dönemi ve bu rejimin adı da Cumhuriyet veya Atatürkçülük! Ben aklımı peynir ekmekle mi yedim? Yapılan baskılara, zulümlere, yanlışlıklara... neden arka çıkayım Bülent? Benim Atatürkçü olmamamın şahsî menfaatlerle hiçbir ilgisi yoktur. İnceleyin:

Osman Yüksel Serdengeçti

Bir Nesli Nasıl Mahvettiler

Atatürk'ün Bazı Özellikleri: İnönü Başbakanlıktan Neden Atıldı?

Falih Rıfki Atay diyor ki: "Ben ömrümde Atatürk kadar tartış-maya katlanan adam görmedim!"

Adam milyon kere yalan yazıyor. Çünkü Atatürk tartışmaya açık bir devlet adamı değildi. İşte sana Falih Rıfki'nin Çankaya isimli kitabından müthiş bir bölüm. Çankaya'nın 575-576. sayfalarında şöyle bir açıklama var:

"Atatürk bir gün Tarım Bakanı Şakir Kesebir'e soruyor:

Orman Çiftliği'ndeki ağaçlar neden bakımsız?

Kesebir'den önce araya İnönü girip cevap veriyor:

Sebebini adamlarınıza sorun Paşa'm!

Atatürk'e hiç böyle cevap verilir mi? Atatürk, Kâzım Özalp'e dönerek soruyor:

Ne olmuş buna? Yoksa içmiş mi?

İnönü tekrar söze karışıyor ve diyor ki:

Ne oldu size Paşa'm? Eskiden böyle değildiniz. Artık emirlerinizi hep sofradan mı alacağız?"

İnönü'nün "sofra" dediği Çankaya'da her akşam kurulan içki sofrası. Atatürk'ün 12 yıl hizmetinde bulunan Cemal Granda isimli biri şurada, karşımda oturup bana anlattı, dedi ki:

"...Atatürk, her akşam ama her akşam, tek başına yarım litre Bulgar rakısı içiyordu."

Yani İnönü demek istiyor ki: "Paşa'm, Meclisi açtık. Kararların orada alınması lâzım. Ama siz, Türkiye'yi bu içki masasının başından idare etmek istiyorsunuz, yapmayın!"

Haksız mı İnönü? Çok haklı. Ama Atatürk'e böyle cevap verilir mi? Falih Rıfki Çankaya'nın 575. sayfasında diyor ki:

-Ertesi gün Atatürk İstanbul'a hareket etti. Ben de yanında idim. Önce İnönü'yü çağırdı kompartımana. Kendisine:

Görev arkadaşlığımız bitmiştir, dedi.

İnönü iki eliyle yüzünü kapadı.

Atatürk: Dinlenmelisiniz, dedi. Ne olmuş? Ne var bunda? İnönü, Atatürk'e:

Eskiden böyle değildiniz! Artık emirlerinizi hep bu sofradan mı alacağız, demiş. Bu soru, bir başbakanı makamından silip süpürecek bir gerekçe midir? Hani Atatürk kadar tartışmaya açık bir devlet adamı yoktu?

Prof. Dr. Sadri Maksudi Arsal'ın Uğradığı Büyük Haksızlık

Prof. Dr. Sadri Maksudi Arsal Ankara Üniversitesinin kurulma-sında devletimize çok yardımcı oldu. Arsal, Kazan Türklerindendir biliyorsun. Atatürk de Sadri Maksudi'nin çalışmaları dolayısıyla onu Şebinkarahisar milletvekili olarak TBMM'ye aldı. Arsal'ın önüne bir gün bir kanun tasarısı geldi. Hükümet, denizcilik hizmetlerimizin gelişmesi için "Denizbank" diye bir banka kurmak istiyordu. Sadri Maksudi söz alarak dedi ki:

"Bu terkip, Türkçe bakımından yanlıştır. Türkçede Deniz-bank denilmez. Denizcilik Bankası veya Deniz Bankası dememiz lâzım."

Teklif Atatürk'ten geliyordu. Atatürk'ün dalkavukları durumu akşam sofrasında Atatürk'e bildirdiler. Atatürk çok öfkeleni. Etrafındakilere emir verdi:

"Şimdi kalkıp Ankara Radyosu'na gideceksiniz. Yayım kestirerek mikrofonu elinize alacaksınız. Bu Sadri Maksudi Arsal'ın ne kadar cahil bir adam olduğunu millete anlatacaksınız." dedi.

Atatürk'ün emri derhâl yerine getirildi. Üstelik Sadri Maksudi milletvekilliğinden de kovuldu. Hani hayatta en hakiki mürşit ilimdi? Bir ilim adamına böyle davranılır mı?

(Sadri Maksudi'nin Hariciyeci kızı Adile Aydan'ın hem İş Bankası Yayınları arasında çıkan Bir Demet Edebiyat kitabında hem de Kültür Bakanlığı Yayınları arasında yer alan Sadri Maksudi Arsal kitabında konu aynen böyle açıklanıyor. Meraklıları bakabilirler. Y.B.B)

Atatürk Profesörü

Bir insan üniversite tahsili yapmadan, asistan olmadan, doktora alışmasına başlamadan, doktorasını belirli bir ilim kurulu önünde vermeden, belirli bir süre doçent olarak çalışmadan profesör olabilir mi? Olamaz. Bunun tek istisnası Türkiye'dir. Atatürk bu çalışmaların hiçbirinden geçmeyen Abdülkadir İnan'a "Seni Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesine profesör yaptım. Git, orada ders ver." dedi. Abdülkadir İnan da Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesinde yıllarca profesör etiketiyle ders verdi. Sağlığında hiç kimse ama hiç kimse Atatürk'ün bu tasar-rufuna itiraz edemedi. Edemezdi. Kim "Atatürk düşmanı" olarak suç-lanmak ister? Yalnız herkes kendi arasında kısık bir sesle Abdülkadir İnan'dan "Atatürk Profesörü" diye bahsetmekle yetindi.

Atatürk, 1938 yılında ölünce kahramanlarımız ortaya çıktılar ve Abdülkadir İnan'ın sırtındaki profesörlük cübbesini çekip aldılar. Hani Atatürk bize demokrasiyi getirmişti. Hani saltanattan ve sultandan kurtularak Cumhuriyet'i kurmuştuk? Bir cumhurbaşkanı ulufe dağıtır gibi şuna buna profesörlük unvanını nasıl dağıtır?

Çankaya Köşkü'nün İkinci Katında Bir Kısrak ile Tay...

Cemal Granda burada bana anlatmıştı. Bir gün Atatürk'e demişler ki:

Paşa'm, kısrağınız bir tay kunladı (doğurdu)

Atatürk içki masasının başında emretmiş: Kısrağı da, tayını da alın, getirin buraya, sevelim onları!

Cemal Granda dedi ki tayı bir iki asker kucakladı. Merdivenlere halılar serdik. 8-10 asker de kısrağı arkadan iteklediler. Hayvanı ve tayını kan ter içinde merdivenlerden çeke çeke Atatürk'ün huzuruna çıkardık. Köşk'ün şeref salonuna getirdik. Misafirler dağıldılar. Atatürk sabaha kadar o iki atın başında kaldı.

(Osman Yüksel'den bu hadiseyi dinledikten 28 yıl sonra, Cemal Granda'nın Hürriyet Yayınları arasında çıkan Atatürk'ün Uşağı İdim isimli kitabını bularak okudum. Kitabın 224-225. sayfalarında hadi-se, olduğu gibi anlatılıyordu. Y.B.B.)

-Osman Yüksel neden Atatürkçü olmadığının başka sebeplerini de açıkladı:

“Atatürk, musikimizde de, dinimizde de inkılap yapmak istedi. Onun bu tavrını çok garip buluyorum. Çünkü bu özel toplantıları-mızda bizim türkülerimizi, şarkılarımızı çaldırıp söyletiyordu. Zaman zaman coşuyor, ortaya çıkarak bizim oyunlarımızı oynuyordu. Ama beri yanda “Bu bizim tek sesli musikimiz can çekişmektedir. Bu musiki mutlaka ölecek, yerine Batı'nın çok sesli musikisi gelecektir.” diyordu. Radyolarımızda bizim musikimizi yasaklamıştı. Birtakım yetkili kişiler, Ankara'daki yabancı büyükelçiliklerin kapılarına dayanıyor, bizim radyolarımızda çalınmak üzere adamlardan plak dileniyorlardı. Biliyor musun dünyanın hiçbir yerinde böyle yanlış, böyle faydasız, böyle imkânsız bir yol için cumhurbaşkanları önyak olmamışlardır. Her milletin kendine has, farklı bir musikisi vardır. Bir ülke, tek sesli bir musiki dünyası içinde diye geri sayılmaz. Geri kalmaz. Bir ülkenin yükselmesi de musikisinin çok sesli olmasından ileri gelmez.

Atatürk bir askerdir. Musikişinas değildir. Musikiden tabii olarak anlamaz. Ama sandı ki Batı musikisine döndük mü kalkınacağız. Israrı yani bizim musikimizi uzun yıllar reddetmesi, yasaklaması... hiçbir fayda sağlamadı. Sonunda şöyle bir kanaate vardı: “Musikide devrim olmaz!” Olmadı. Ama o yanlış görüşün ağırlığı hâlâ üzerimizde. Birtakım adamlar “Atatürk, dedi ki...” diye söze başlayarak bizim musikimizi kötülemeye çalışıyorlar.

Şimdi gelelim dananın kuyruğunun koptuğu noktaya. Yani “Ben niçin Atatürkçü değilim?” sorusunun cevabına. Atatürkçü olmak, Atatürk gibi düşünmek, Atatürk gibi yaşamak, Atatürk gibi inanmaktır. O zaman ortaya şöyle bir soru çıkıyor, çıkmalı: Herkes mecbur mu Atatürk gibi düşünmeye, inanmaya? Ve çok önemli bir soru daha: Acaba Atatürk, her konuda doğru düşünmüş müydü? Doğru kararlar almış mıydı? Sonra bırak bunları. Hani insanların çeşitli konulardaki hürriyetleri, din ve vicdan hürriyetleri? Birtakım ham kafalarda yok böyle bir şey. Adamlara göre Atatürk ne söylemişse ölçü olarak onu dikkate alacaksın. Atatürk'ün söylediklerine kayıtsız şartsız uydun mu Atatürkçüsün, uymadın mı Atatürk düşmanısın. Olur mu böyle softalık, yobazlık?

İşte senin alıp getirdiğin Vatandaşlar İçin Medenî Bilgiler isimli bu kitabı, Afet İnan'a bizzat Atatürk yazdırdı. Afet İnan önceleri bir lisemizde musiki öğretmeni idi. Atatürk'ün çok yakınında oldu. Kendisinin çok güzel bir kadın olduğu doğrudur. Ama onun çok güzel bir kadın olması, bu çok önemli eseri yazmasına yol açmadı. Bu kitaptaki bilgileri bizzat Atatürk söyledi, o da kaleme aldı. Bunu kendisi de itiraf ediyor. Şimdi bu kitabın 3. sayfasında Atatürk diyor ki: “Kuvvetler ayrılığı bizim için esas değildir. Türk milletinin idare şekli kuvvetler birliği esasına dayanmaktadır.”

Atatürk görüldüğü gibi kesinlikle kuvvetler birliği görüşüne taraftardır. Yani istiyordu ki yasama yargı-yürütme aynı elde toplansın. Atatürkçü görüş bu. Ben de bu görüşün yanlış olduğuna inanıyorum. Çünkü bu üç kuvvetin bir elde toplanması, bizi hep büyük haksızlıklara, keyfî idarelere alıp götürür. Nitekim bütün demokratik ülkeler, hep kuvvetler ayrılığı esasına göre kurulmuşlardır. Şimdi kuvvetler birliği esasına evet dedin mi Atatürkçüsün! Hayır dedin mi Atatürk düşmanısın! Olur mu bu?

Sonra ben kuvvetler ayrılığını şahsî çıkarlarım için mi istiyorum. Milletın huzuru, güveni, geleceği için savunuyorum. Kimsenin bunu düşündüğü yok.

Atatürk'ün yazdırdığı bu Medenî Bilgiler kitabının 12. sayfasın-da, bizi dehşete düşüren bir büyük yanlış daha var. İşte açıklama burada. Atatürk diyor ki:

Din birliğinin de bir millet teşkilinde müessir olduğunu söyleyenler vardır. Fakat biz, bizim gözümüz önündeki Türk milleti tab-losunda bunun aksini görmekteyiz. İslâmiyet, Türk milletinin millî hislerini, millî heyecanını uyuşturdu”

Atatürk katiyen doğru bir tespit içinde değil. İslâmiyet konusunda ben katiyen Atatürk gibi düşünmüyorum. Bizi millet hâline getiren temeller arasında İslâmiyet'in çok büyük yeri var. Atatürk daha önce İslâmiyet üzerine söylediği güzel sözlerin hepsini, bu 1931 yılı beyanıyla reddediyor.

İnceleyin: Basın Yönünden İnkılaplar

Bizim milletimiz, Söğüt çevresinde kendisine verilen 1000 km2 lik bir yurttan 23 milyon km2 lik bir coğrafyaya yayıldığı zaman Müslümandı. 624 yıl hükümrân olduğu zamanlarda da Müslümandı. Müslümanlık milletimizi uyuştursa idi Viyana önlerine kadar gidemezdik. Atatürk Müslümanlıkla Müslümanları birbirine karıştırıyor. Bizi uyuşturan Müslümanlık değil, bazı Müslümanlardır. Kemalist anlayışta İslamiyet'in yeri yoktur. Çünkü Atatürk de tamamen pozitivist düşünceli bir kimsedir. Yani Atatürk naklî ilimlere inanmaz, aklî ilimlere inanır. Onun için “Hayatta en hakiki mürşit ilimdir” diyor. Akıl başında bir Müslüman hem aklî ilimlere hem de naklî ilimlere inanır. Akıl elbette çok çok önemli. Ama akıl her meseleyi çözmeye muktedir mi? Meselâ sadece aklımıza dayanarak; deneyleri, tecrübeleri, ilmî araştırmaları dikkate alarak hangi ilim adamı cenneti, cehennemi, öldükten sonra dirilmeyi, şeytanı ve meleği... ispat edebilir? Hz. Mevlâna diyor ki: “Her konuyu, her meseleyi sadece akılla çözmeye çalışanlar, dört ayaklarıyla bataklığa gömülen bir mandaya benzerler.”

Resmî Tarih Kitabında İslâm Düşmanlığı

Kur'an'a ve Peygambere Bakış

Şimdi sırada, senin alıp getirdiğin, bizim 1931-1950 yılları ara-sında liselerimizde okuttuğumuz resmî tarih kitabımız var. Gel burada bana bu tarih kitabının 89-90-91. sayfalarında işaretlediğim bölümleri oku bakalım yüksek sesle:

Muhammed'in Dâveti:

Muhammed 40 yaşına geldiği zaman, vatandaşlarını kendinin bulduğu ve doğru olduğuna inandiğı bir dine davete başladı. Muham-med'in dâvet ettiği bu dine İslâm denilmiştir.”

-Dikkat et! Kur'an, vahiy yoluyla gelmemiş de Hz. Peygamber İslâmiyet'i kendisi uydurmuştur, deniliyor. İnkârdır bu! Küfürdür. İslâmiyet'i hafife almaktır. “Kur'an ve Vahiy” başlığı altında ne var:

“Kur'an, Muhammed'in koyduğu esasların toplu olduğu kitaptır. O, Arapların ahlâk ve âdetlerinin pek fena ve pek iptidai ve ıslaha muhtaç olduğunu anlamış, bunları ıslah için تنها yerlere çekilerek senelerce düşünmüş ve yıllarca tefekkürden sonra kendisinde vahiy ve ilham fikri doğmuştur.” İslâm Tarihi, s.90

-Dikkat et! Resmî tarihimiz Kur'an-ı Kerim'i doğrudan doğruya Hz. Peygamber'in bir uydurması olarak kabul ediyor. Hâlbuki bizim inancımıza göre, Kur'an baştan sona Allah kelimasıdır. İçinde Peygamberimize ait tek bir kelime yoktur. Şimdi bir de bana “İlk Vahiy” bölümünü oku bakayım! Kitabın 91. sayfasında neler yazıyor?

“Muhammed, uzun devirdeki tefekkürlerin mahsulü olan ayetleri, lüzum ve ihtiyaçlara göre takrir ediyordu. Bununla beraber, kendisini tahrik eden kuvvetin, tabiat fevkinde bir mevcudiyet olduğuna samimi surette kani idi.”

-Şimdi Yavuz Bülent, git İslâmiyet’i bir parçacık bilen kırk kişiyle konuş. Bu bizim resmî tarihimizdeki yazılanlara inananlara kâfir denilir. Ben, şunun bunun inanmamasına katiyen karışmam. Benim inanmak hakkım kadar, başkalarının da inanmama hakkı vardır. Ve dinimizde katiyen zorlama yoktur. Ama şimdi ben mecbur muyum bu saçmalıklara inanarak gâvur olmaya?

-Kim yazdı Osman Ağabey bu Orta Zamanlar Tarihi’ni?

-İsimleri kitabın baş tarafında var. Bunlar Atatürk’ün en yakın arkadaşları. Oku oradan o isimleri birer birer. Bunların hepsi hem CHP milletvekili hem de Türk Tarih Kurumu üyesi.

Tevfik Bey Cumhurbaşkanı Genel Sekreteri, Semih Rifat Bey, Prof. Akçuraoğlu Yusuf Bey, Dr. Reşid Galip Bey, Hasan Cemil Bey, Afet Hanımefendi, İsmail Hakkı Bey, Reşid Saffet Bey, Prof. Sad-ri Maksudi Bey, Prof. Şemsettin Günaltay, Prof. Yusuf Ziya Bey.

Atatürkçü olmak, Atatürk gibi düşünmek, Atatürk gibi inanmak demektir. Ben Atatürk gibi değil, bir Müslüman gibi düşünmek istiyorum.

Şimdi ben niçin bütün ahiretini inkâr ederek, küfre saplanarak Atatürkçülük ismi altında ileri sürülen bu küfür batağına düşeyim Bülent?

-Doğrusu bunların hiçbirini bilmiyordum Osman Ağabey. Bunları ilk defa bugün burada sizden dinliyor, öğreniyorum.

-Kemalist geçinenlerimizin en az %95’i bu gerçekleri bilmiyorlar. Herkes uydum kalabalığa havasında. Şimdi sana bir de Türk’ün Amentü’sünü okumak istiyorum. İslâm’ın Amentü’sünde imanın altı şartı sıralanmıştır. Bir Müslüman İslâm’ın Amentü’süyle bildiğin gibi “Allah’ın meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, hayrın ve şerrin Allah’tan gel-diğine ve Hz. Peygamber’in Allah’ın kulu ve elçisi olduğuna iman ettiğini” söyler. Bunları diliyle söyler, kalbiyle tasdik eder. Bu altı esastan bir tekini bile inkâr etmek, insanı küfre götürür. Bak şimdi, İslâm’ın Amentü’süne karşı 1928 yılında Hâkimiyet-i Millîye Mat-baasında bir de Türk’ün yeni Amentü’sü basıldı ve satıldı. Geliri Tayyare Cemiyetine bırakıldı. Türk’ün yeni Amentü’sü ise kelimesi kelimesine şöyle:

“Kahramanlığın örneği olan, vatanın istiklâlini yoktan var eden Mustafa Kemal’e / Onun cengâver ordusuna / Yüce kanunlarına / Mücahit analarına / ve Türkiye için ahiret günü olmadığına iman ederim! / İyilikle fenalığın insanlardan geldiğine / Büyük milletimin medenî cihanda en büyük mevkii kazanacağına, hamaset dasitanlarıyla tarihi dolduran kudretli Türk ordularının birliğine / ve Gazi’nin Allah’ın en sevgili kulu olduğuna, bütün Hulusi kalbimle şehadet ederim, eylerim!”

“Nedir bunlar? Laiklik mi bu? Modern düşünce mi? İnsan utanır be böyle saçmalıklarla milletin kafasını bulandırmaya! Bu saçmalıklara inanmak Atatürkçülük ise ben milyon kere, milyar kere Atatürkçü değilim.

Görüyorsun Yavuz Bülent, Cumhuriyet’imizin ilânından sonra bazı imansız ve idraksiz kişiler Allah’ı inkâr ettiler. Peygamberimizi uydurmacılıkla suçladılar. Kur’an’ı onun hayal dünyasından kopup gelen saçma sapan bir kitap olarak gösterdiler. Bazı kişiler Atatürk’ü Allah gibi, peygamber gibi gösterdiler. Bazı kişiler Atatürk’e hem Allah hem peygamber dediler. Kemalizm’i İslâmiyet’in yerine koymaya çalıştılar. Bazı dalkavuklar, yeni Kâbe’mizin artık Çankaya olduğunu ileri sürdüler. O kadar ileri gittiler ki Sevgili Peygamberimiz için Sü-leyman Çelebi’nin yazığı Mevlüt’ü Atatürk üzerine çevirdiler.

Bizim 624 yıllık bir Osmanlı İmparatorluğu devrimiz var. O süre içinde 36 padişah geldi, geçti. Aç, oku, araştı... göreceksin. Bazı şairlerimiz, o padişahlarımız için methiyeler yazdılar. Fakat o 624 yıllık dönemde, ilaç için bir tek şairimiz, edibimiz şu veya bu pa-dişahımız için “Sen bizim peygamberimizsin! Sen bizim Tanrımızsın! Allah’ımızsın!” diyerek dalkavukluk yapmadı. Ama tarihimizin en utandırıcı dalkavukluk şairleri Cumhuriyet devrimizde yetişti. O dalkavuk ve küfür edebiyatı, bir koca cilt olacak kadar çeşitlidir. Şu herzeler onların kalemlerindendir:

İşte Kemalettin Kamunun şiiri: “Ne örümcek ne yosun Ne mucize ne füsün Kabe Arap’ın olsun Çankaya bize yeter.”

İşte Behçet Kemal Çağlar’ın çığlıkları.

“Atatürk dendi mi dolar gözümüz Atatürk... Atatürk bu baş sözümüz Yola düşer birden açtığın izde Adın besmeledir her işimizde Açar al gülümüz her son baharda Yarın bir iskelet olsak mezarda Atatürk çağrışır kemiklerimiz Nimetinle dolu iliklerimiz...”

İşte İlhami Bekir’in çığlığı: “İlk adam Mavi gözlerle Baktı toprağa Toprağın haritasını çizdi bayrağa Allah değil, o yazdı Alın yazımızı”

İşte Faruk Nafiz Çamlıbel’den şaşırtan bir iddia:

“On milyon bel iki kat olmuşken eğilmeden Onda on beş milyonun boyu birden uzadı. Tanrı, peygamber diye nedir, kimdir bilmeden Taptığımız ne varsa, hepsi onda şekil aldı.”

Yusuf Ziya Ortaç da olaylardan geri kalmadı:

“Topladı avucunda yıldırım, şimşeği Yoktan var ediyordu, Tanrı gibi her şeyi”

Nurettin Artam kendisine yeni bir Tanrı buldu: “Her zaman ırkıma büyük baş Ata’m Tanrılaş gönlümde, Tanrılaş Ata’m”

Ömer Medrettin Uşaklı diyor ki: “Bir güneş gibi yalnız Sensiz ülkü Tanrımız Vasfı Mahir Kocatürk’e bak şimdi: “Peygamber tanrısına duymadı bu hasreti Vermedi bu kudreti Tanrı peygamberine.

Benzedi ıstırabım Allah’ın kederine Edip Ayel, Atatürk’e hem Allah hem de peygamber dedi:

“Cennetse bu yurt sen onu buldun harabe Bir gün olacaktır anıtın Türklüğe Kâbe.

Zindan kesilen ruhlara bir nur gibi doldun.

Türk ırkının en son ulu peygamberi oldun.

Tutsak seni lâıyk yüce Tanrı’yla müsavi Toprak olamaz kalp doğabilmişse semavi Ölmez bize cennetlerin ufkundan inen ses İnsanlar ölür, Türklüğe Allah olan Ölmez”

Bir ara Behçet Kemal Çağlar, katıldığı her toplantıda kürsüye çıkıyor, mahalle tellallarının rahatlığı içinde, Süleyman Çelebi’nin ruhunu tepeleyerek Atatürk için yazdığı yeni Mevlüd’ü okuyordu:

“Ol Zübeyde Mustafa’nın ânesi Ol sedefte doğdu ol dür dânesi.

Gün gelip oldu Rıza’dan hâmile Vakt erişte hafta vü eyyam ile.

Ger dilersiz bulasız od’dan necat Mustafa’yı bâ Kemal’e esselât”

Behçet Kemal Çağlar’ın bu yeni Mevlüd’ü tam beş yüz mısra ile kamburlaşıyordu. Dinleyenler, içlerinden ona da, Atatürk’e de bırak salavat getirmeyi, sövüyorlardı.

– Çok şaşırdım Osman Ağabey. Atatürk kendisi için böyle şiirler yazan o dalkavuklar sınıfına kızmıyor muydu?

Ne kızması yahu? Aksine çok memnun oluyordu. Bu adamlar el üstünde tutuluyordu. Kemalettin Kamu da, Behçet Kemal Çağlar da onun partisinin milletvekilleri idi. Atatürk, o dalkavuklar sınıfına kaşlarını çatarak “Kesin ulan bu zırlıyı dırlıyı!” dese ydi bir tek kişi bile bu saçmalıklarla onun karşısında secdeye kapanamazdı. Aksine Atatürk böylesi şiirlerden çok memnun oluyordu. Çünkü o İslâmiyet’i kaldırmak, Kemalizm yeni bir din olarak yerleştirmek istiyordu. Sen, Edirne Milletvekili Şeref Aykut’un 1936 yılında yazıp bastırıldığı Kemalizm isimli kitabı okumadın mı?

Okumadım Osman Ağabey!

Şimdi sana kızmaya başlıyorum ha! Neyi sorsam okumadım diyorsun. Okumadım! Okumadım! Okumadım! Sen ne biçim Ata-türkçüsün? CHP Milletvekili Şeref Aykut o kitabında “Kamalizm bütün dinlerin üstünde bir yaşamak dinidir.” diyor ve partinin altı okunu, Kamalizm dininin altı temeli olarak gösteriyor. Ve Türk Dil Kurumu tarafından hazırlanan yeni lügatlerde, Kamalizm, Türk ulu-sunun yeni dini olarak açıklanıyordu. Okumadın mı?

Yavuz Bülent Bakiler

Hatıralar Işığında Cumhuriyet Tarihi Okumaları 3

NOT: İpek Çalışlar, “Latife Hanım” adlı kitabında, Topal Osman’ın baskınında, Gazi Paşanın evden gece kadın kıyafetiyle kaçarken, Latife hanımın, “odanın penceresinin önüne sehpa koyarak, üzerine çıkıp boyunu Gazi Paşanın boyu kadar uzatıp, başına kalpak giyerek, perdenin arkasından, Paşanın evde sanılmasını sağladığını” yazıyor.

Mehmet Yaman